

[Josiassen.]

Betænkningen optrykte Skrivelser fra Statsministeriet, fra Overfredningsnævnet og Strandfredningskommissionen, fra Justitsministeriet, Professor, Dr. juris Vinding Kruse og Den danske Dommerforening, som alle giver Lovforslaget deres bedste anbefaling med paa Vejen, og jeg slutter med at anbefale det høje Tings Medlemmer at stemme for Flertallets Indstilling, der gaar ud paa Vedtagelse af Lovforslaget i uændret Skikkelse.

Elmquist: Som det fremgaar af Betænkningen, og som det ogsaa blev udtalt af Udvalgets ærede Ordfører, har vi kunnet tiltræde Lovforslagets Bestemmelser om Tinglysning af de forskellige Fredningsbestemmelser. Derimod har de Konservative og Venstre stillet to Ændringsforslag, gaaende ud paa, at der for de saakaldte foreløbige Fredninger — Fredninger, der ofte omfatter større Landsdele — sættes en Tidsfrist paa 3 Aar, inden hvilken en endelig Fredningsplan skal afløse den foreløbige Fredning, eller den foreløbige Fredning helt skal bortfalde. Vi har ment det naturligt at imødekomme et stærkt Ønske fra de Lodsejere, som er inde under disse foreløbige Fredninger, et Ønske, som vi synes er vel motiveret derigennem, at det er naturligt, at disse Lodsejere ikke i en ubestemt Aarrække skal have en foreløbig Fredning hvilende paa deres Ejendom. Det lader sig ikke nægte, at en saadan foreløbig Fredning skaber en høj Grad af Usikkerhed for Ejeren, navnlig i Tilfælde af Salg, idet han intet som helst kan oplyse for Køberen om, hvilket Omfang den endelige Fredning vil faa. Vi synes derfor, det er naturligt, at der sættes en Tidsfrist. Om denne skal være paa 3 Aar eller lidt længere, er ikke for os det afgørende; vi har derfor ogsaa erklæret os villige til at gaa med til en Frist paa 5 Aar, hvis der kunde opnaas Samling derom. Imidlertid har der ikke kunnet opnaas Enighed om nogen Tidsfrist overhovedet, og vi har da ment, at disse 3 Aar kunde være et passende Aaremaal.

Det er rigtigt, som omtalt af den ærede Ordfører, at man i 1938 forsøgte at naa et Skridt i den af os antydede og ønskede Retning ved at give Lodsejerne Adgang til i visse Tilfælde ved en foreløbig Fredning at faa rejst Fredningssag om en bestemt Ejendom. Disse Tilfælde er imidlertid begrænset til Forhold, hvor Lodsejeren ønsker at bebygge sin Ejendom, og dertil kommer yderligere, at vi ikke mener, denne Regel

har stor praktisk Betydning, fordi det vil være meget vanskeligt, naar man har en Fredning af et større Areal under Overvejelse, en Fredning af mange Tusinde Ejendomme, saa at løsrive en enkelt Ejendom og træffe Bestemmelse alene for denne Ejendom. Vi mener derfor ikke, at denne Regel er tilstrækkelig betryggende for Lodsejerne, vi mener, at Lodsejernes Ønske om en Tidsfrist er baade begrundet og berettiget, og vi stiller under Hensyn hertil disse to Ændringsforslag, som jeg anbefaler til Vedtagelse.

Lannung: Kvintessensen af Mindretalsbetænkningen er formentlig den, at man har den Opfattelse, at der selv med Ændringen af 1938 er for begrænset Adgang for Ejeren til at kræve rejst Fredningssag. Heroverfor gør man imidlertid fra den kompetente Side, der har hermed at gøre paa det offentliges Vegne, gældende, at alle virkelig berettigede Ønsker, alle Tilfælde, hvor Ejeren har en virkelig aktuel Interesse, er omfattet af og saaledes imødekommet ved den gældende Lovgivning, vel at mærke med Ændringen af 1938, og det er efter vor Opfattelse alt, hvad den private med Rette kan forlange. Det er paa den anden Side klart, at der heller ikke maa lægges unødige Hindringer i Vejen for det offentliges Interesse i dette vigtige Spørgsmaal. Der maa ske en Afvejning mellem Grundejernes Interesser og det meget vigtige Samfundshensyn, der her gør sig gældende.

Jeg kan for vort Vedkommende efter de givne Oplysninger tiltræde den Opfattelse, at der ikke — specielt ikke under de nuværende Forhold — kan foretages en Ændring som af Mindretallet foreslaaet, hvis man ikke vil bringe det Formaal, som Lovgivningen forfølger, i Fare eller i hvert Fald handicappe dets Varetagelse.

Vi har paa den anden Side med stor Tilfredshed modtaget Statsministerens under Samraadet givne Løfte om, at specielt de Fredningssager, der rejses paa Foranledning af private Grundejere i Henhold til Loven af 13. April 1938 — og det er der jo i Virkeligheden i ret vidt Omfang Adgang til — skal blive fremmet mest muligt. Hermed er formentlig i Realiteten Ejernes berettigede Ønsker imødekommet, idet Ejerne kan gøre bedre eller mere Brug af Loven med Ændringen af 1938, end de hidtil har gjort.

Hermed skal jeg anbefale Lovforslaget til Vedtagelse uforandret.